

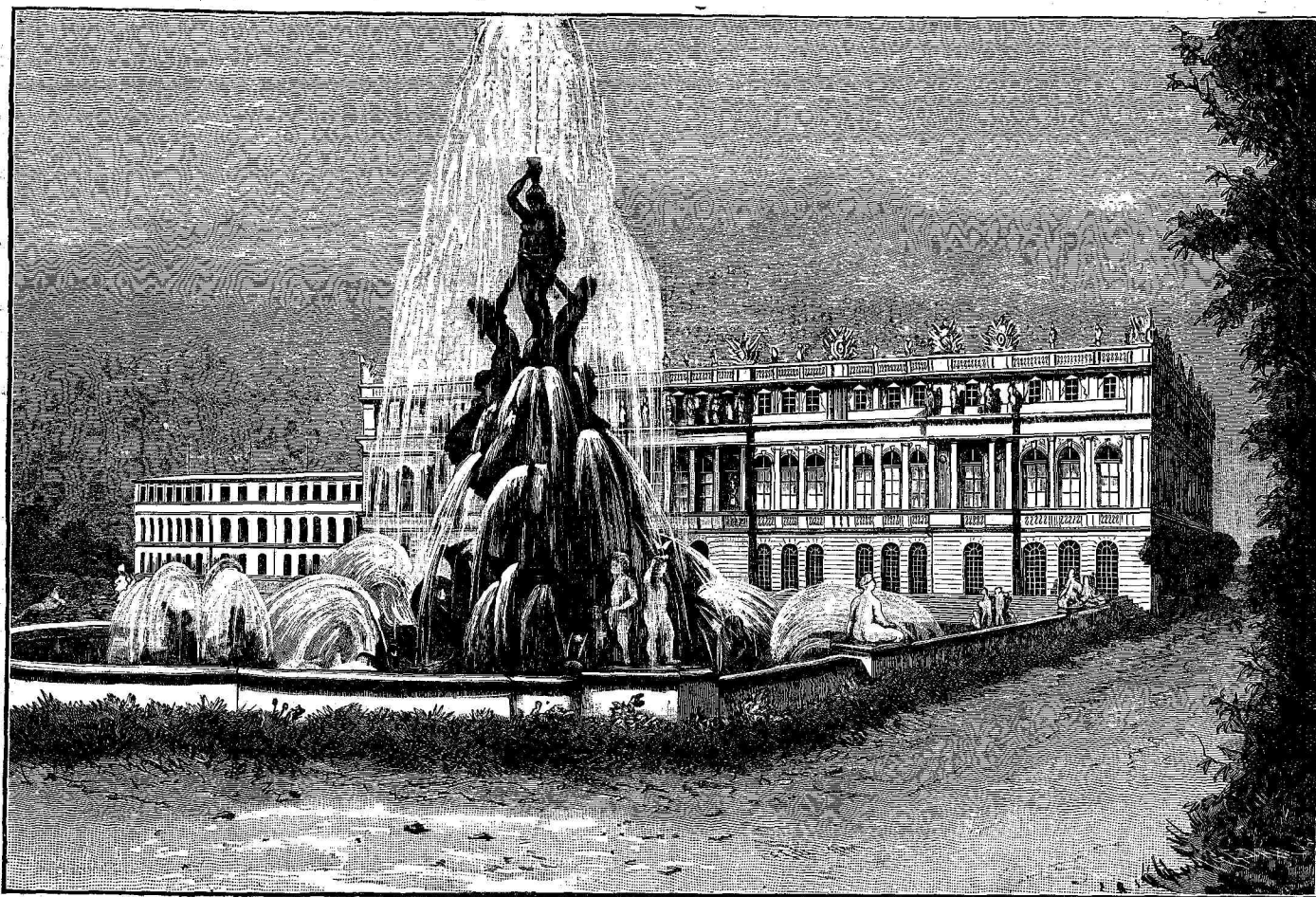
ΑΙ ΕΠΑΥΛΕΙΣ ΛΟΥΔΟΒΙΛΟΥ ΤΟΥ Β'. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τίτλου ἀμέσως ἐννοοῦσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῶν θαυμασίων ἐκείνων καὶ πολυθρῶντων ἀνακτόρων τοῦ ἀτυχοῦς τῆς Βαυαρίας ἡγεμόνος, χάριν τῶν ὁποίων ἐδαπανήθησαν ἀπειράριθμοι θησαυροὶ καὶ ὧν ἡ λάμψις καὶ μεγαλοπρέπεια εἶνε ἡ μόνη ἐκδήλωσις τοῦ μυστηριώδους πάθους μιᾶς βασιλικῆς ὑπάρξεως.

Προτιθέμεθα δὲ συστηματικῶς νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν

τῶν περικυκλούντων, αὐτὰ πυκνῶν δένδρων. Ἡ μία τῶν οἰκοδομῶν τούτων εἶνε τὸ ἄλλοτε κοινόβιον Χερρενχίμενσές, τὸ δὲ ἕτερον, μᾶλλον ἐπίμηκες, εἶνε ἡ πολυθρῶντος ἑπαυλὶς Ἰνσελσλὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου.

Ὁ θέλων νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ἀνάκτορον, διακόπτει ἐνταῦθα τὸ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ταξίδιον καὶ λαμβάνων θέσιν ἐντος λεωφορείου φθάνει ἐντος ὀλίγων λεπτῶν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ὁπόθεν ἐπιβι-

Η ΔΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΙΔΑΚΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.

συνεχίᾳ τα μεγαλοπρεπέστερα καὶ πολυτελέστερα ἐνδιαίτηματα τοῦ Λουδοβίκου, ἀρχόμενοι τὴν σήμερον ἀπο τοῦ ἀνακτόρου, τοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς νήσου Χέρρενμπερτ, οὗτινος καὶ παραθέτομεν ἀμέσως ἀνωτέρω ἐν εἰκόνι τὴν δυτικὴν πλευρὰν μετὰ τοῦ „Πίδακος τῆς Τύχης“.

Ὁ ἀπο Μονάχου εἰς Σαλτσβούργον ταξιδεύων ξένος, ἀφ' οὗ παρέλθῃ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἐντορφ, βλέπει αἰφνης ἔμπροσθέν του ἐξαπλουμένην εὐρείαν καὶ μεγαλοπρεπῆ τοποθεσίαν. Μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐκτείνονται αἱ Ἄλπει, ἀντανακλόμεναι εἰς τὰ ἀργυρόχροα ὕδατα τῆς λίμνης Χίμσε, ἧς τα κύματα θραύονται εἰς τὰ ἐπιχώματα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Πολλὰ μικρὰ νῆσοι καὶ λωρίδες στεναὶ γῆς, σκεπαζόμεναι ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, ἀναδύουσι πολυλαχοῦ ἐκ τῆς εὐρείας καὶ ἀπαστραπτούσης τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐξ αὐτῶν φαίνονται μακρόθεν ἤδη δύο εὐμεγέθη οἰκοδομήματα, ὧν τὰ ὑψηλὰ τείχη προσέχουσι

βάζεται εἰς μικρὸν ἀτμόπλοιον. Εἰς μικρὰν ἐντεῦθεν ἀπόστασιν διακρίνει δύο εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης ἐκτεινομένης ἀποβάθρας, αἵτινες εἶχον κτισθῇ καθ' ἡν ἐποχὴν ὠκοδομεῖτο το βασιλικὸν ἀνάκτορον. Τότε, δηλαδὴ πρὸ ὀλίγων ἐτι ἐτῶν, ἔβλεπέ τις ἐδῶ ἀναριθμήτους ἀνθρώπων χεῖρας νυχθημερὸν ἐργαζομένας καὶ ἀδιακόπως πληρούσας μεγάλα μεταφορικὰ ἀτμόπλοια διὰ κιβωτίων, ἐν οἷς ὑπῆρχον κεκλεισμένα τὰ βαρυτιμότερα τῶν προϊόντων τῆς καλλιτεχνικῆς βιομηχανίας, τότε ἐφέροντο διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης καθ' ἐκαστὴν θησαυροί, ἔχοντες ἀξίαν πολλῶν ἑκατομμυρίων ὧν ἀγνοεῖται εἰσέτι ποία ἔσται ἡ τύχη.

Τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον διασχίζει τὰ ἤδη ρυτιδούμενα κύματα, διότι δυσμὸθεν ὑπὲρ τοὺς δασώδεις λόφους ἀρχίζει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ὑψοῦται μέγα καὶ σκοτεινὸν νέφος. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς μυθώδους νήσου βλέπομεν λαμπυρίζοντας μυστηριώδεις χρυσοῦς σπινθῆρας καὶ πρὶν ἢ ὁ ἄνεμος προ-

φθάση νὰ ἐξαγγιώσῃ τὰ λιμένα κύματα, ἔχομεν καιρὸν νὰ θαυμάσωμεν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς προ τῶν ἐξεστηκότων ὀφθαλμῶν μας εἰκόνας.

Κατὰ πρῶτον βλέπομεν τὴν κυρίαν πρόσοψιν τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου, εἰς τὰ πλευρά τοῦ ὁποίου ἐκτείνονται „οἱ κῆποι τῆς Ἀητοῦς“, χωριζόμενοι εἰς τὸ μέσον ὑπὸ πλατείας διώρυγος, σκαφείσης ἀπὸ τῆς λίμνης μέχρι τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐνδικαιτήματος.

Ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου κατ' εὐθείαν βλέπομεν τὴν διώρυγα ταύτην καὶ τὰ ὕψηλά δρύφακτα, τα περιβάλλοντα αὐτήν, ὡς καὶ τὴν εἰς τὰ ὕδατα ἀντανακλωμένην εἰκόνα τοῦ παλατιοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸ ὑψικορύφων δένδρων (σελ. 265) Ἐν τούτοις στιγμάς τινὰς μόνον ἀπολαμβάνομεν τὴν θέαν ταύτην καὶ μετ' ὀλίγον παρακάμπαντες τὸ χθαμαλὸν ἀκρωτήριον βλέπομεν ἔμπροσθέν μας, σχεδὸν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, μικρὸν παρεκκλήσιον καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ ἀποβάθραν. Ἀποβιβάζομεθα λοιπὸν καὶ ἀναβαίνομεν τὸν μικρὸν λόφον, κατευ-

θύνόμενοι πρὸς τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς νήσου οἰκοδόμημα, τὸ κοινόβιον. Τὸ κτίριον τοῦτο δὲν φέρει πλέον ἐφ' ἑαυτοῦ σημεῖον τι μαρτυροῦν τὴν γηραιάν του ἡλικίαν, μόνον δὲ παραδόσεις ἀόριστοι λέγουσιν, ὅτι τὸ μοναστήριον τοῦτο ἡκμαζε καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Καρολιγγεῖου δυναστείας ὑπὸ τὸ σκήπτρον τῶν ἀρχαίων δουκῶν τῆς Βαυαρίας. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐκλείσθη, ἐπωλήθη δὲ τὸ κτίριον ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς καὶ ἡ ἐκκλησία του μετετράπη εἰς . . . ζυθοποιεῖον. Τὰ πνεύματα τῶν ἀγαθῶν μοναχῶν δὲν ἐξωργίσθησαν ἐπὶ τῇ βεβηλώσει ταύτῃ τοῦ ἱεροῦ τόπου, ἀλλὰ μόνον ἀφῆκαν τὰ ἴχνη τῆς δραστηριότητος καὶ ἐνεργείας των εἰς τὰ λευκὰ καὶ ὕψηλά τεῖχη, εἰς τὰ ἐκλεκτὰ καὶ σπαραγμώδη δένδρα, ὧν βρῖθει ὁ περὶ τὴν μονὴν ἀπέραντος κήπος, ὅπου οἱ ἡγούμενοι ἐπεριδιέβαζον τὴν μεσημβρίαν καὶ ἀνεπαύοντο ἀπὸ τοῦ καμάτου τῶν προσευχῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ. Δι' ἡμᾶς τοῖς Ἀνατολίταις δὲν εἶναι βεβαίως σπάνιον ἡ θεὰ ἑγγυρίου ὠραιότητος οὐδὲ δύσκολος ἡ ἐκτίμησις αὐτῆς, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Εὐρώπῃ, ὅπου ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ κλιματικὴ ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις διαφορὰ παραλλάττουσιν ἐξ ἀνάγκης καὶ τὰς περὶ κάλλους κρίσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀφ' ἧς μάλιστα ἐποχῆς ὁ ἥρωας τῆς συγχρόνου γερμανικῆς μυθιστοριογραφίας καὶ ἀριστος αἰγυπτολόγος Γεώργιος Ἐβερς διὰ σειρᾶς καλλίστων ἔργων ἐνέπνευσε ζωὴν εἰς τὸν ἀρχαῖοτατον τῆς Αἰγύπτου πολιτισμὸν καὶ διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου πρὸς αὐτόν, κατέστη πλέον ζήτημα τῆς ἡμέρας ἡ γνώσις τῆς διαίτης καὶ τοῦ εἶδους αὐτῶν τῶν συγχρόνων τῆς χώρας τῶν Φαραῶ κατοίκων. Παρεδέσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εἰκόνα τῆς Αἰγυπτίας, ἥτις κρίνεται ἐνταῦθα ὡς τελεία τῶν μερῶν μας ὠραιότης.

2. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑἰΡ ΑΠΟΠΕΜΠΩΝ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΔΗΛΙΑΝ. — Πολλὰ καὶ ἀξιόλογοι εἰκόνες ἐγράψαν ὑπὸ διαφόρων ἐπισήμων ζωγράφων ἐμπνευσθέντων ἐκ τῆς βασιλικωτάτης ταύτης τῶν τραγωδιῶν τοῦ Σαιξπήρου, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς παριστάνει τέκνα ἐπαναστατοῦντα κατὰ τῶν γονέων, γονεῖς ἀπαρνούμενους τὰ τέκνα των, συζύγους ἀπατῶντας τὰς συζύγους των καὶ ἀδελφοὺς βάζοντας τὰς χεῖράς των εἰς ἀδελφικὸν αἷμα.

Μίαν τῶν εἰκόνων τούτων, γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου φὸν Χαΐνελ, καὶ παριστάνουσαν τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκληρώσεως τῆς Κορδηλίας, δημοσιεύομεν ἐν τῇ παρόντι φυλλαδίῳ τῆς „Κλειούς“ (ἐν σελ. 261).

Πολλοὶ καὶ πρὸ πάντων ὁ Γκαῖτε ἔφεξαν τὸν ποιητὴν διὰ τὴν περίφημον ταύτην προεξαγωγικὴν σκηνὴν τοῦ δράματος. Ὁ βασιλεὺς Αἰρ ἀπεφάσισε νὰ διανεῖμῃ τὸ κράτος του εἰς τὰς τρεῖς του θυγατέρας, ἐν μέσῳ δὲ τούτων καὶ τῶν συζύγων τῶν δύο πρεσβυτέρων, τῶν δουκῶν τῆς Κορνουαλίας καὶ τῆς Ἀλβανίας, καθήκει ἤδη ἐν τῇ βασιλικῇ αἰθούσῃ ἐπὶ λιθίνης ἔδρας, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπισήμως τὴν διανομήν. Παρόντες εἶνε ἐπίσης καὶ ὁ κόμης Κέντ καὶ ὁ αἰετοπερὶ συνοδεύων τὸν βασιλεῖα γελωτοποιός. Ὁ Αἰρ διατάσσει τὰς θυγατέρας του νὰ ἐκφράσωσι διὰ λέξεων τὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν των, ἵνα κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως μᾶς ἐκάστης διαμοιράσῃ μεταξὺ των τὸ βασίλειον. Αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαὶ σπεύδουσι διὰ πομπῶδων καὶ προστετοιμένων μᾶλλον ἐκφράσεων νὰ παραστήσωσι τὰ ζωηρὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης αἰσθηματά των, ἡ Κορδηλία ὅμως δὲν εὐρίσκει λόγους, δι' ὧν νὰ κερδήσῃ τὸ πλουσιώτερον τριτημόριον τοῦ βασίλειου. Αὐτὴ δὲν ἡμπορεῖ νὰ „φέρῃ τὴν καρδίαν της ἐπὶ τῶν χειλέων“, διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη καὶ στοργὴ ἀγνοεῖ πομπώδεις λόγους. Ἡ Κορδηλία σιωπᾷ. Ὁ Αἰρ ὅμως, ἀρχίζων ἤδη νὰ ὀργίζεται, τὴν βιάζει νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε συνάπτεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἄφρονος πατρὸς του ὁ ἐξῆς διάλογος:

Κορδηλία. Ἀγαπητέ μου πάτερ, σὺ μ' ἐγέννησες, μὲ ἔθρεψες, μὲ

ἡγάπησες, καὶ ἐγώ, κατὰ καθήκον, ανταποκρίνομαι εἰς τὴν εὐεργεσίαν ταύτην, ἐν ᾗ σὲ ὑπακούω, σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ σέβομαι. Διὰ τί δίδεις εἰς τὰς ἀδελφάς μου ἄνδρας, ἀφ' οὗ, καθὼς λέγουσιν, μόνον ἐσένα ἀγαποῦν; Ἐάν ποτε ὑπανδρευθῶ, θ' ἀκολουθῶ τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσω τὸν ὄρκον μου, καὶ θὰ μοιράσω μεταξὺ αὐτοῦ καὶ σοῦ τὴν πίστιν μου, τὴν ἀγάπην μου καὶ τὰ καθήκοντα μου. Βέβαια, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ συζευχθῶ, καθὼς αἱ ἀδελφαί μου, διὰ ν' ἀγαπῶ μονάχα τὸν πατέρα μου.

Αἰρ. Καὶ αὐτὰ τὰ λέγει ἡ καρδιά σου;

Κορδηλία. Μάλιστα, πάτερ μου.

Αἰρ. Τόσον νέα καὶ τόσον ἄστοργος;

Κορδηλία. Νέα, πάτερ μου, καὶ φιλαλήθης.

Αἰρ. Ἔστω. Πάρε λοιπὸν ὡς προῖκα τὴν ἀληθείαν σου, διότι, μὰ τὰς ἀγίας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, μὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, μὰ τὰς δυνάμεις τὰς κινουσὰς ὅλους τοὺς πλανήτας, κηρύττω ἐδῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἐλευθερὸν τῶν πατρικῶν χρεῶν μου, ἀποσείω ὅλους τοὺς πρὸς σὲ δεσμοὺς τοῦ αἵματός μου καὶ ἀπὸ τοῦδε σὲ θεωρῶ αἰωνίως ξένην πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸ στέγος μου. Ὁ ἄγιος καὶ αἱμοβόρος Σκύθης, ὅστις διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἀπληστίαν του τὰ ἴδια του τέκνα καταβροχθίζει, μοὶ εἶνε προσφιλέστερος καὶ συμπαθέστερος παρὰ σὺ, τὸ ἄλλοτε παιδίον μου.

Κέντ. Ὁ βασιλεῦ!

Ἡ παρέμβασις αὕτη τοῦ Κέντ ἀποτυπώνει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ἣν παριστάνει ζωηρότατα ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ἐν τῇ ἔργῳ τούτῳ τοῦ Χαΐνελ βλέπομεν πανταχοῦ, εἰς ὅλας τὰς γραμμὰς τὴν ἁρμονίαν, τὸ μεγαλεῖον καὶ πρὸ πάντων τὸν ἐμβριθῆ καὶ εὐστοχὸν χαρακτηρισμὸν τῶν διαφόρων προσώπων. Ἰδοὺ ἔμπροσθέν μας ἔχομεν ἐκτός ἑαυτοῦ τὸν δεσποτικὸν καὶ ἐκκεντρικόν, ὀξύχολον καὶ ὀργίλον, κατὰ βάθος ὅμως ἀγαθὸν καὶ μεγαλόψυχον βασιλέα Αἰρ, τὸν γίγαντα τοῦτον τῆς ἀγρίας καὶ ἀξέστου ἐποχῆς του, πρὸ ὁποίου „ἔτρεμον οἱ ὑπῆκοοι, ὁσάνκις ἐξηγγισθύντο οἱ ὀφθαλμοὶ του“. Ὅπισθεν του ἵστανται αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαί, ἡ πρώτη μὲ τὴν μεγάλην κεφαλὴν καὶ τὸ ἀνδρικὸν της ἦθος, ἐν ᾗ διαφαίνεται ὅλη της ἡ ἀπάθεια, τὸ ἀτρόμητόν της, ἡ σκληρότης καὶ φιληθονία της, ἡ δὲ παρ' αὐτὴν νεωτέρα φαίνεται μᾶλλον ἄβρὰ, κακοήθης ὅμως καὶ παθητικὴ, νοχελὴς καὶ περιορισμένη, μὲ καρδίαν ὑποῦλον καὶ ἀνεξιχνίαστον, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ ἀγαθὸς Αἰρ νομίζει, ὅτι ἀνατομικῶς τὴν ἔχει διωλίσσει. Ἀέναντι τῶν δύο τούτων ἵσταται ἐν πλήρει ἀντιθέσει ἡ γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ Κορδηλία, ἀπαύγασμα τῆς ἀδωότητος καὶ τῆς παρθενίας, εἰκὼν ἀπαράμιλλος τελείας γυναικείας καλλονῆς. Καὶ ὅμως μεθ' ὁποῦς λεπτότητος καὶ εὐφυΐας κατωόρθωσεν ὁ ζωγράφος νὰ τῇ ἀποδώσῃ καὶ τὴν ἀπόχρωσιν χαρακτηρῆς τινος, ὅστις ἀντιφάσκων κατὰ τὸ φαινόμενον πρὸς τὴν φύσιν της, συμφωνεῖ καὶ ὁλοκληρίαν πρὸς τὸν χαρακτηρὰ τῆς οἰκογενείας της! „Ἐν τῇ γὰρ λακτι τῆς πραείας αὐτῆς ψυχῇς ὑπάρχει ἀναμειγμένη καὶ μίαν ὁσάγων